

Tăierea împrejur cea după trup a Domnului.

Sfântul Ierarh Vasile cel Mare, Arhiepiscopul Cezareei Capadociei

APOSTOL. COLOSENI 2, 8-12; EVREI 13, 17-21

Fraților, luați aminte să nu vă fure mințile cineva cu filozofia și cu deșarta înșelăciune din predania omenească, după înțelesurile cele slabe ale lumii și nu după Hristos. Căci întru El locuiește, trupește, toată plinătatea dumnezeirii și sunteți deplini întru El, Care este cap a toată domnia și stăpânirea. În El ați și fost tăiați împrejur, cu tăiere împrejur nefăcută de mână, prin dezbrăcarea de trupul cărnii, întru tăierea împrejur a lui Hristos. Îngropați fiind împreună cu El prin botez, cu El ați și înviat prin credința în lucrarea lui Dumnezeu, Cel ce L-a înviat pe El din morți.

Fraților, ascultați pe mai-marii voștri și vă supuneți lor, fiindcă ei priveghează pentru sufletele voastre, având să dea de ele seamă, ca să facă aceasta cu bucurie și nu suspinând, căci aceasta nu v-ar fi de folos. Rugați-vă pentru noi; căci suntem încredințați că avem un cuget bun, dorind ca întru toate cu cinste să trăim. Și, mai mult, vă rog să faceți aceasta, ca să vă fiu dat înapoi mai curând. Iar Dumnezeuul păcii, Cel ce, prin sângele unui testament veșnic, a sculat din morți pe Păstorul cel Mare al oilor, pe Domnul nostru Iisus, să vă întărească în orice lucru bun, ca să faceți voia Lui și să lucreze în noi ca ceea ce este bine plăcut în fața Lui, prin Iisus Hristos, Căruia fie slava în vecii vecilor. Amin.

EVANGHELIE. LUCA 2, 20-21; 40-52; IOAN 10, 9-16

În vremea aceea păstorii s-au întors, slăvind și lăudând pe Dumnezeu pentru toate câte auziseră și văzuseră, după cum li se vestise. Și, când s-au împlinit opt zile, ca să-L taie împrejur, I-au pus numele Iisus, cum a fost numit de înger mai înainte de a Se zămislî în pânțe. Iar Pruncul creștea și Se întărea cu duhul, umplându-Se de înțelepciune, și harul lui Dumnezeu era asupra Lui. Și părinții Lui în fiecare an se duceau de sărbătoarea Paștilor la Ierusalim. Iar când a fost El de doisprezece ani, s-au suit la Ierusalim, după obiceiul sărbătorii. Și sfârșindu-se zilele, pe când se întorceau ei, Copilul Iisus a rămas în Ierusalim și părinții Lui nu știau. Și, socotind că este în ceata călătorilor, pe drum, au venit cale de o zi, căutându-L printre rude și printre cunoscuți. Însă, negăsindu-L, s-au întors la Ierusalim căutându-L. Iar după trei zile L-au aflat în templu, șezând în mijlocul învățătorilor, ascultându-i și întrebându-i. Și toți care Îl auzeau se minunau de priceperea și de răspunsurile Lui. Deci, văzându-L, rămaseră uimiți, iar Mama Lui a zis către El: Fiule, de ce ne-ai făcut nouă așa? Iată, tatăl Tău și eu Te-am căutat îngrijorați. Atunci El a zis către ei: De ce era să

Mă căutați? Oare nu știți că în cele ale Tatălui Meu trebuie să fiu? Dar ei n-au înțeles cuvântul pe care l-a spus lor. Și a coborât cu ei și a venit în Nazaret și le era supus. Iar Mama Sa păstra în inima ei toate aceste cuvinte. Și Iisus sporea cu înțelepciunea și cu vârsta și cu harul înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor.

Zis-a Domnul: Eu sunt ușa: De va intra cineva prin Mine, se va mântui; și va intra și va ieși și pășune va afla. Furul nu vine decât ca să fure, să înjunghie și să piardă. Eu am venit ca oile Mele viață să aibă și din belșug să aibă. Eu sunt Păstorul cel bun. Păstorul cel bun își pune sufletul pentru oile Sale. Iar cel plătit, care nu este păstor și ale cărui oi nu sunt ale lui, când vede lupul venind, lasă oile și fuge; iar lupul le răpește și le risipește. Cel plătit fuge, pentru că este plătit și nu are grijă de oi. Eu sunt Păstorul cel bun și cunosc oile Mele și ale Mele. Mă cunosc pe Mine. Precum Mă cunoaște Tatăl și Eu cunosc pe Tatăl. Și sufletul îmi pun pentru oi. Am și alte oi, care nu sunt din staulul acesta. Și pe acelea trebuie să le aduc; ele vor asculta de glasul Meu și va fi o turmă și un păstor.

TĂLCUIRE

Și a coborât cu ei și a venit în Nazaret și le era supus (Luca 2, 51)

Când Apostolul vorbește despre însușirile cele bune ale unei văduve, amintește, mai înainte de toate, că ea trebuie să fi crescut copiii (I Timotei 5, 9-10).

Însă cuvântul „creștere” el nu-l ia într-un înțeles obștesc, de jos, precum mulți înțeleg aceasta, că adică văduva nu trebuie să fi lăsat copiii săi să moară de foame. Chiar singură, puterea firii unei mame nu ar fi îngăduit aceasta, și de aceea nu este trebuință de vreo lege ca văduva să nu lase copiii săi flămânzi. Apostolul vorbește aici despre creșterea într-o cucernicie și dreptate. Iar mamele care nu își cresc așa copiii lor sunt mai rele decât cele ce își omoară copiii.

Aceasta trebuie să se zică nu numai femeilor, ci și bărbaților.

Mulți părinți își dau toată truda ce se poate gândi pentru ca să agonească fiului lor un cal bun, o casă frumoasă, o moșie prețioasă, dar pentru ca el să dobândească un suflet nobil și un simțământ cucernic, nu se îngrijesc cât de puțin. Și tocmai aceasta duce toată lumea în neorânduială, că noi nu creștem copiii noștri după cuviință și ne îngrijim numai pentru averea lor, și nu pentru sufletele lor.

Aceasta este cu adevărat cea mai mare nebunie. Căci fie averea cât de mare și cât de însemnată, dacă acela care are să o moștenească nu este îmbunătățit și drept, ea trebuie a se socoti ca și pierdută; ba încă unui astfel de om, averea îi este chiar spre pierzare și îl duce încă mai sigur și mai adânc în iad. Dimpotrivă, dacă sufletul este nobil și îmbunătățit, el, și sărac fiind, va fi fericit.

De aceea, noi trebuie să ne îngrijim să nu-i facem bogați în aur, argint și în alte lucruri asemenea, ci să fie foarte bogați în cucernicie, în dreptate și în fapta cea bună; să nu aibă multe trebuințe și să nu umble cu ardoare după bunurile și după plăcerile pământ-

tești. Trebuie să fim cu luare aminte asupra ieșirii și intrării lor, asupra purtării, umblării și asupra prietenilor lor, știind că cine este leneș întru aceasta nu poate nădăjdui iertarea de la Dumnezeu.

Dacă purtarea de grijă pentru mântuirea altor oameni este una dintre cele mai mari datorii ale noastre, precum zice Apostolul: „Nimeni să nu caute folosul său, ci folosul altuia” (I Corinteni 10, 24), cu cât mai mult fiecare va trebui să fie răspunzător pentru îngrijirea de mântuirea copiilor săi!

Dumnezeu va zice către fiecare tată: „Nu am dat Eu copil dintru început în casa ta? Nu te-am pus Eu pe tine învățător, crescător, îngrijitor și stăpân al lui? Nu am pus Eu în mâinile tale toată puterea asupra lui? Când el era încă gingaș, ți l-am dat ție, ca să-l formezi și să-l orânduiești”. Ce iertare poți nădăjdui, când tu pregeți și treci cu vederea creșterea lui?

Sau ce poți tu, oare, să zici spre dezvinovățirea ta? Poate că fiul tău este greu de înfrânat și îndărătnic. Dar la aceasta trebuia să gândești de mai înainte, când el era încă mic și ușor se putea înfrâna; de atunci să te fi îngrijit a-l împlânzi, a-l obișnui la datoriile lui, a-l aduce la orânduială și a stârpi boli-

le sufletului său.

Când ogorul inimii lui era încă ușor de lucrat, de atunci trebuia să smulgi spinii, atunci când ei, la vârsta cea fragedă, ușor se pot smulge. Și astfel, patimile copilului nu s-ar fi făcut, prin lenevirea ta, mai mari și nebiruite.

Pentru aceea, zice înțeleptul Sirah: „De ai feciori, învață-i și pleacă din pruncie grumazul lor” (Sirah 7, 24). Și Dumnezeu nu numai că îți poruncește aceasta, ci mai vârtos te și ajută El însuși. Cum și în ce chip? Prin aceea că zice: „Cel ce va grăi de rău pe tatăl său sau pe mama sa, cu moarte să se omoare” (Ieșirea 21, 17). Vezi tu cum îngrozește El pe copii și cum îi înspăimântă; cât de mult îți înlesnește stăpânirea asupra lor?

Iar dacă Dumnezeu pedepsește cu moarte îndrăzneala copiilor împotriva părinților, apoi cum putem să ne dezvinovățim când am privit cu nepăsare îndrăzneala copiilor noștri împotriva lui Dumnezeu?

Dumnezeu zice fiecărui tată: „Pe fiul care te ocărăște pe tine îl voi pedepsi cu moarte; iar tu nu voiești nici măcar cu un cuvânt să tulburi pe cel ce calcă cu picioarele poruncile Mele? Merită acesta iertare?”. Tu vezi cum el cutează împotriva Făcătorului său, și nici măcar nu te superi de aceasta, nu-l ameninți, nu-l pedepsești, deși știi bine că Dumnezeu oprește astfel de îngăduință.

Și Dumnezeu face aceasta nu pentru că o astfel de jignire ar aduce vătămare Celui Preaînalt și neatins, ci pentru ca să mântuiască pe fiul tău cel păcătos. Iar cel ce este atât de nebun și se îndârjește împotriva lui Dumnezeu, acela încă și mai mult va păcătui împotriva tatălui său și a propriei lui mântuirii sufletești.

Așadar, să nu fim fără de grijă despre aceasta, știind că atunci când copiii păzesc cu credință datoriile lor către Dumnezeu, și în celelalte lucruri ale vieții dobândesc fericire și cinste, fiindcă oricine cinstește și stimează un om îmbunătățit și bine crescut, fie el oricât de sărac; pe când pe cel rău și fără de rânduială, toți îl înjură și îl urăsc, fie el oricât de bogat.

Însă un fiu bine crescut, nu numai de la alții va dobândi stimă, dar și de tine, tatăl său, va fi mai iubit, fiindcă la dragostea cea firească se adaugă încă un alt temei al iubirii, adică fapta cea bună a fiului. Afară de aceasta, un astfel de fiu nu numai că îți va fi mai drag, ci încă mult mai plăcut și mai folositor, căci el te va cinsti și te va sprijini la bătrânețile tale.

Precum cei care sunt nemulțumitori către Dumnezeu nu stimează nici pe părinții lor, tot așa cei ce cinstesc pe Dumnezeu, arată și părinților lor tot respectul. De aceea, pentru ca tu să fii plăcut atât lui Dumnezeu, cât și oamenilor, ca să-ți gătești o viață fericită și să scapi de pedeapsă în viața viitoare, crește pe copilul tău cu toată grija.

Iar cum că cei care nu cresc copiii lor cu grijă, deși ei altminteri ar fi buni și vrednici, totuși se pedepsesc greu, aceasta se arată dintr-o istorie veche, pe care o voi povesti.

A fost un preot mare între iudei, anume Eli (I Regi 2, 11). Eli era vrednic și bun, însă avea doi feciori foarte răi, pe care nu i-a ținut în frâu și nu i-a domolit, sau cel puțin nu făcuse aceasta cu destulă putere și stăruință; căci el ar fi trebuit să-i înfrâneze, să-i alunge din

casa sa și în tot chipul să-i pedepsească, pentru ca să-i îndrepteze.

Însă el numai îi îndemna și se mulțumea a le da sfaturi blânde, zicându-le: „Pentru ce faceți voi asemenea lucruri, căci aud vorbe rele despre voi...” (I Regi 2, 23). Ce zici tu, Eli? Ei au cutezat împotriva lui Dumnezeu și tu îi numești „fii ai tăi”? Ei nu vor să mai recunoască pe Făcătorul lor și tu mărturisești încă înrudirea ta cu dânșii? De aceea zice Sfânta Scriptură: „Eli nu a cerat pe fii săi” (I Regi 3, 13). Căci, când cineva îndeamnă simplu, aceasta nu este certare, ci trebuie a folosi un mijloc aspru și tare, precum cere boala.

Așadar, nu este de ajuns numai a spune copiilor greșelile și a-i sfătui, ci trebuie a-i și înfricoșa, spre a dezrădăcina obiceiurile cele rele de la început. Însă tocmai prin aceea, că Eli, deși îndemna pe fii săi, însă nu cu destulă stăruință, precum ar fi trebuit, prin aceea, zic, i-a dat în mâinile vrăjmașilor. Ei au căzut într-o bătălie contra filistenilor, și fiindcă el n-a putut suferi vestea aceasta, a căzut de pe scaunul său, și-a frânt grumazul și a murit.

Vezi că am avut dreptate când am zis că părinții care nu-și cresc copiii și nu-i țin întru cucernicie sunt adevărați ucigași ai copiilor lor? Așa a fost și Eli, ucigașul fiilor săi. Adică, măcar că vrăjmașii au omorât pe fiii lui, totuși, el a fost vinovat de moartea lor, căci prin lenevirea sa în creșterea lor, el le-a răpit ajutorul lui Dumnezeu și, prin aceasta, i-a dat fără pază și fără apărare ucigașilor lor. Dar el a omorât nu numai pe fiii săi, ci și pe sine însuși.

Aceeași soartă o au încă și acum mulți părinți. Fiindcă ei nu voiesc să fie aspri, nu voiesc să-i înfrâneze și să-i tulbure pe copiii lor cei fără de rânduială și păcătoși, ei adeseori sunt siliți a privi cum aceștia, pentru nelegiuiri, sunt prinși, târați înaintea scaunului judecării, aruncați în temniță, sau chiar și omorâți.

Căci dacă tu nu-i pedepsești, nu-i îndreptezi, atunci va urma pentru dânșii judecata după legile comune și se vor pedepsi public. La această nenorocire se adaugă și rușinea, căci toți arată cu degetul pe tatăl al cărui fiu a luat un asemenea sfârșit, și îi fac imposibilă orice ieșire din casă. Căci cu ce ochi poate el să se uite la cei cu care se întâlnește, după ce fiul lui a adus asupra-i o astfel de rușine, o astfel de nenorocire?

De aceea, vă poftesc și vă rog, aveți grijă de copiii voștri, și anume de mântuirea sufletului lor. Tu, tatăl casei, ești un dascăl pentru toată casa ta, și Dumne-

zeu neîncetat trimite la tine la școală pe femeia ta și pe copiii tăi.

Pentru femei Apostolul Pavel grăiește: „... de voiesc să învețe ceva, să întrebe acasă pe bărbații lor” (I Corinteni 14, 35), iar pentru copii: „... creșteți-i întru învățătura și certarea Domnului” (Efeseni 6, 4).

Gândește că tu ai în casa ta niște statui de aur, adică copiii tăi, de aceea orânduiește-i, cercetează-i în toate zilele cu luare aminte, împodobește și formează sufletul lor în tot chipul. Urmează lui Iov celui cucernic, care, de teamă ca nu cumva fiii lui să fi păcătuit cu ceva în inimile lor, aducea jertfă pentru dâșii și era cu multă luare aminte pentru ei.

Urmează încă și exemplul patriarhului Avraam. Și el se îngrijea nu ca să lase fiului său bani și comori, ci se uita la împlinirea Legii lui Dumnezeu, ca să însule urmașilor săi din toate puterile împlinirea acesteia. Martor pentru această faptă bună a sa este însuși Dumnezeu, când zice: „Știu că va porunci fiilor și urmașilor săi, ca să păzească căile Domnului și să facă dreptate” (Facerea 18, 19).

Iar David, când era să moară, a chemat pe fiul său, și în loc de avere i-a lăsat o sfătuire pe care el adesea o repeta, adică: „Dacă tu, fiul meu, vei trăi după Legea cea dumnezeiască, nu te va întâmpina nici o nenorocire, ci toate îți vor merge cu folos și te vei îndulci de mare apărare și liniște. Iar dacă vei pierde sprijinul lui Dumnezeu, nu-ți va putea folosi împărăția și toată puterea lumii” (III Regi, cap. 2). Acestea și altele asemenea i-a vorbit el, deși nu cu aceste cuvinte.

Deci și noi, atât în viață, cât și la moarte, acestea să vorbim copiilor noștri și să-i convingem că/frica lui Dumnezeu este averea cea mai mare, moștenirea cea mai sigură și comoara cea mai nepieritoare. Să nu ne zbuțimăm a le lăsa comori trecătoare, ci cucernicia, care este o avere netrecătoare și trainică.

Unde lipsește cucernicia, acolo și averea ce o are cineva se prăpădește în primejdii și în rușine. Unde este cucernicia, acolo se vor dobândi și averile, pe care cineva încă nu le are. Dacă tu vei crește pe fiul tău în fapta cea bună, și alții vor crește tot așa pe fiii lor, atunci se va forma un lanț, un șir de bună purtare, care va cuprinde la urmă pe toți; un șir care începe de la tine și care, pentru creșterea cea bună a copiilor, îți va aduce roade slăvite.

Un copil are trebuință de asprime, de supraveghere și de frică. Aceasta însă eu nu o zic pentru ca voi să vă purtați neprieteneste cu copiii, ci pentru ca să fiți

mult stimați de către dâșii. Dacă și femeia trebuie să stimeze pe bărbatul său și să se teamă de dânsul, cu cât mai mult copiii trebuie să se teamă de tatăl lor! Nu-mi răspunde mie că tinerețea nu se poate domoli.

Căci dacă Pavel cere o astfel de îngrijire de la o văduvă, cu cât mai mult o va cere de la un bărbat? Dacă însă nu ar fi cu puțință, desigur, el nu ar fi recomandat-o. Toată răutatea copiilor se reazemă pe lenea noastră, căci noi de la început, din vârsta cea fragedă, nu i-am ținut în cucernicie și în frica Domnului. Noi ne îngrijim ca ei să capete cultură lumească, să învețe lucruri și afaceri lumești, cheltuim bani pentru acestea, rugăm pentru dâșii pe prietenii noștri și nu lăsăm nici o cale neîncercată, dar nu ne îngrijim nicidecum ca ei să fie cu trecere la împăratul îngerilor.

Noi totdeauna le îngăduim a vizita teatrele, dar nu-i silim să se ducă la biserică. Și dacă copilul vine aici de vreo două ori, stă fără nici un folos și câștig. Însă nu trebuie să fie așa, ci precum atunci când îi trimitem la școală, le cerem socoteală de ceea ce au învățat, tot așa trebuie să fie și când îi trimitem la Biserică, sau mai vârtos când îi ducem noi înșine.

Trebuie, după aceea, a-i întreba ce au auzit sau ce au învățat aici. Dacă procedăm astfel, îndreptarea copiilor ne va fi un lucru foarte ușor și îndemânatic. Dacă ei, acasă, totdeauna ne aud vorbind de faptele cele bune și îi învățăm datoriile lor, dacă cele ce aud în biserică se unesc cu cele auzite acasă, atunci ei, în curând, ne vor arăta roadele cele slăvite ale acestei nobile seminții.

Dar noi nu facem nimic din toate acestea; datoriile, care sunt cele mai neapărate, noi le privim ca lucruri lăturalnice, și dacă cineva ne îndeamnă la ele, noi rămдем de dânsul. De aceea, toate merg pe dos, și de acolo vine că cei ce nu au fost crescuți de părinții lor, trebuie să fie certați de legile civile.

Dar nu simți tu rușine și nu roșești când vezi că judecătorul pedepsește pe fiul tău și îl îndreaptă, și că el are trebuința de certare străină, deși atâta vreme a fost lângă tine? Nu te ascunzi, nu te acoperi de rușine? Spune-mi, mai poți tu purta numele de tată, când tu ai fost un vânzător al fiului tău și nu i-ai dat paza trebuincioasă, ci l-ai lăsat să se piardă prin tot felul de răutate?

Când vezi un om rău că îți bate copilul, te superi, te mânie, te aprinzi și năvălești asupra făptașului. Iar când vezi pe satana în toate zilele rânind și bătând pe copilul tău, și duhurile rele amăgindu-l la păcat, te

uiți cu nepăsare și, dormitând, nu te superi și nu cauți să mântuiești copilul tău. Și aceasta ar fi de cea mai mare trebuință, căci păcatul este cel mai rău dintre duhurile rele, și cel ce trăiește în păcat nu poate să se mântuiască.

Așadar, pe un fiu păcătos nu trebuie numai a-l plânge, ci încă a-l și pedepsi și a-l certa, a-l opri și a-l ține în frică, a căuta ca prin tot felul de leacuri să-l vindeci de boala lui cea sufletească. Tu trebuie să urmezi văduvei, despre care zice Pavel: „a crescut feciori”.

Căci marele Apostol nu îndreaptă îndemnarea sa numai spre văduve, ci spre toți. El sfătuieste pe toți oamenii, când zice: „Creșteți pe copii întru învățătura și certarea Domnului” (Efeseni 6, 4). Iar aceasta este cea dintâi și mai mare avere cu care părinții pot împodobi un copil. Amin.

Sfântul Ioan Gura de Aur
Predica la Tăierea Împrejur a Domnului

CUVÂNT DE LA PĂRIŢI

„Și a făcut Dumnezeu pe om, după chipul lui Dumnezeu l-a făcut pe dânsul” (Facerea 1, 27).

...Însă, ca să nu rămână cineva nedumerit, folosindu-se de denumirea de om numai la bărbat, a adăugat: „parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut pe dânsii”, ca să cunoști că și femeia are faptul de a fi făcută după chipul lui Dumnezeu, [ca] și bărbatul. Căci firile amân-durora au fost plăsmuite asemenea, iar faptele lor sunt judecate egal; egale le sunt și premiile, egală le este și osânda...

Să nu se pretexteze că femeia este mai nevolnică, pentru că aceasta este în privința trupului; sufletul are într-adevăr în mod egal putere comună în privința bărbă-ției. Deci, fiindcă bărbatul a luat aceeași cinste cu femeia de a fi după chipul lui Dumnezeu, pentru această aceeași cinste, au și virtutea și dispoziția spre fapte bune și nu se mai găsește nicio scuză. (...) Căci, deși a fost plămădită, într-un cuvânt, mai delicată, totuși femeia este gata spre împreună-pătimire, tare în răbdare, încordată în prive-gheri.

Sfântul Vasile cel Mare, Omilii la facerea omului

VIAȚA DE FAMILIE

Dumnezeu, Stăpânul vremii și al vieții noastre, ne-a dat să încheiem un an și să intrăm în altul. În această clipă de trecere ce se cuvine oare?

Aduceți-vă aminte cum ați întâmpinat mulți dintre voi anul cel nou și acum judecați singuri, cu sânge rece, dacă seamană asta cu ceva cât de cât creștinesc! Să jucați cărți până la miezul nopții ori să pâlăvrăgiți despre toate fleacurile, iar la miezul nopții, la hotarul dintre anul vechi și anul cel nou, să luați paharele și să vă învărtiți – ce înseamnă asta?

Ce noimă e aici? Dumnezeu, Stăpânul vremii și al vieții noastre, ne-a dat să încheiem un an și să intrăm în altul. În această clipă de trecere ce se cuvine oare? Să ne înălțăm mâinile către cer și să dăm mulțumită Domnului pentru milele Sale cele trecute și să-L rugăm să prelungească bunăvoirea Sa și pe viitor.

Sfântul Teofan Zăvoratul,
Predici, Editura Sophia, București, 2009

CÂNȚAȚI DOMNULUI TOT PĂMÂNTUL

*Troparul și condacul Sfântului. Ierarh Vasile cel Mare, Arhiepiscopul Cezareei Capadociei
Glasul 1*

*În tot pământul s-a răspândit vestirea ta, că acela a primit cuvântul tău, prin care,
cu Dumnezeiască cuviință ai învățat, firea celor în ființă ai lămurit și ai pus rânduială
în obiceiurile oamenilor. Părinte cuvioase, preoție împărătească,
roagă pe Hristos Dumnezeu, să mântuiască sufletele noastre.*

*Condacul Sfântului Ierarh Vasile cel Mare, Arhiepiscopul Cezareei Capadociei
Glasul 4*

*Arătatu-Te-ai astăzi lumii...
Arătatu-te-ai temei neclintit Bisericii, dând tuturor oamenilor domnia cea nestricată,
pecetluind-o cu dogmele tale, Sfinte Vasile Cuvioase, grăitorule de cele cerești.*

GÂNDUL ZILEI

*Aceasta v-o spun pentru Anul Nou! Să mulțumim Preasfintei Treimi
și Maicii Domnului, care mijlocește pentru toată lumea, că ne-a
învrednicit să mai trecem un an. Să ne hotărâm în inima noastră
să punem început bun și să petrecem de aici înainte cu Dumnezeu,
creștinește. Să ne împăcăm cu Dumnezeu mai înainte de a ne răpi
moartea! Amin!*

SF. CUV. ILIE CLEOPA